

paa egen Haand foretaget en Undersøgelse. For Broderens Skyld havde han fortiet Resultatet, da han var overbevist om, at Sandheden vilde dræbe ham. End ikke til Meta havde han vovet at betro sin Viden, for at hun ikke ved et uoverlagt Ord skulde vække Broderens Mistanke. Men han havde i disse Maaneder undertiden spurgt sig selv, om det dog ikke nu var hans Pligt at fortælle Johannes Sandheden, forinden han voldte nye Ulykker. Mere og mere betragtede han sin Broder som et sygt Menneske, en Ulykkelig, der havde taget Skade paa sin Sjæl. — —

Der blev banket paa Døren. Det var Pigen, der kom ind med den Besked, at Fru Meta var vaagnet og gerne vilde se ham.

Det blev kun et kort Møde. Fru Meta havde intet faaet at vide om Svogerens Besøg. Hun spurgte til Børnene, og sank derefter igen tilbage i sin Døs. Hun vilde dog ikke slippe hans Haand, og han blev siddende hos hende nogen Tid, indtil han mærkede, at hans Nærværelse gjorde hendes Søvn urolig. Saa listede han sagte Haanden til sig og gik tilbage til sin Stue.

Han satte sig ned ved sit Arbejdsbord for at prøve paa at samle sig til at besvare de Embedsskrivelser, som havde hobet sig op der i de sidste Dage. Men han blev siddende med Hænderne omkring Hovedet.